www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
THE RELUCTANT COUNTESS

Copyright © 2022 by Eloisa James, Inc.
All rights reserved.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05484-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Neodlučna vojvotkinja

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2024.

Za sve žene koje su se zaljubile u neku hulju poput
Ipolita Šarla (uključujući i caricu Žozefinu)

PROLOG

Letnjikovac na obodima Fontenbloa, Francuska
1807.

Sa šesnaest godina, ledi Jasmin Renije bila je ponosna na svoju odvažnost. Konačno, zar nije debitovala pred celim francuskim dvorom!

Jasmin se poklonila carici, ne obraćajući pažnju na izvijene usne, ignorišući cerekanje. Držala je glavu visoko i smeškala se svima koji bi je pogledali. Svi su znali da joj je majka ljubavnica cara Napoleona, ali je Jasmin zadržala dostojanstveno držanje.

Ali sad?

Nelagoda koju je osetila nakon što se probudila sama, ne znajući gde joj je muž, a lična služavka joj se nije odazivala na poziv, pretvarala se u paniku. Počela je da podrhtava, i to ne samo zato što je u letnjikovcu bilo izuzetno hladno.

Sišla je lagano niz drveno stepenište iz svojih odaja za spavanje, a po načinu na koji su joj odzvanjali koraci u *Mon Repose*, dražesnoj kućici u koju ju je muž doveo nakon što su pobegli, znala je da je sama. Gde je prijateljski nastrojena domaćica, gospođa Bernar? Gde je kuvarica, gospođa Rekape? Njena lična služavka, Dezire?

Što je još važnije, gde je njen voljeni i zaljubljeni muž Ipolit? Stegla je rukohvat stepeništa. Nešto mora da se desilo, nešto strašno. Čak i ako se Ipolit vratio u Fontenblo, ne bi je ostavio samu.

Ušla je u dnevnu sobu dok joj je strepnja stezala utrobu. Odaja je bila mala za jednu damu, jedva da je u nju uspeo da stane veliki klavir, ali Ipolit ju je uveravao da je letnjikovac samo mesto na kome će uživati u svom medenom mesecu, njihovom *voyage de noces*, kako bi bio blizu palate. Konačno, njihov beg će biti ogroman šok za njene roditelje i dvor. Ubrzo će se preseliti na sopstveno imanje, prikladno za ćerku jednog vojvode.

Ali pre toga, Ipolit će morati šarmom da pripremi teren za objavu njihovog braka. Jasmin je verovala da će uspeti. Imao je poseban odnos sa caricom Žozefinom: to je svima bilo jasno.

Obmotala je ruke oko sebe. Bez Dezire nije mogla da veže korset i grudi su joj skoro ispadale iz spavaćice. U letnjikovcu je bilo hladno i postajalo je sve hladnije.

Kamin u dnevnoj sobi bio je prazan. Čak i da donese drva iz šupe, kako bi potpalila vatru? Njena služavka je ujutro potpaljivala ugalj ili prenosila vatru sa šporeta. Otišla je u kuhinju, ali i tamo je bilo mirno, tiho i prazno, a šporet je bio hladan na dodir.

Pogledala je kroz prozor i ustanovila da je pao sneg, a snežni pokrivač bio je debeo otprilike tri prsta. Nisu se videli tragovi stopala niti kola. Ipolit mora da je otišao usred noći, odvodeći ostale sa sobom. Negde u daljini začula su se zvona. Ali sve što je mogla da vidi u okruženju bilo je visoko drveće koje se vrtoglavo uzdizalo ka parčetu sivog neba.

Gde je ona?

Prenuvši se od užasa, shvatila je da ne zna. Pobegla je iz porodičnog doma i uletela u Ipolitovu kočiju i naručje. Strastveno ju je ljubio celim putem do male kapele u kojoj ih je venčao dobro raspoloženi opat.

Nakon toga, u kočiji, Ipolit ju je privukao sebi. Nije imala predstavu o tome koliko je vremena prošlo, niti koliko daleko su putovali. U trenutku u kome se kočija zaustavila, izgarali su od želje. On se iznova smejao i ljubio je, čak i dok ju je upoznavao sa svojim slugama.

Sad njih više nije bilo.

To joj je izgledalo poput neke užasne bajke. Možda će se na vratima pojaviti neka veštica i zlobno se zacerekati.

Baš kada joj je to palo na pamet, začula je škriputanje točkova kočije na snegu. Slabašno je podvrisnula i potrčala ka ulazu. Ipolit je došao po nju. Zastala je i pribrala se.

Sada je bila gospođa Šarl.

Ipolit je rekao da ima novo dostojanstvo. Rekao je…

Vrata su se širom otvorila i ušao je muškarac lica izvitoperenog od besa i prekora, dok se iza njega vijorio krzneni ogrtač.

Jasmin se blago naklonila. „*Votre Grâce.*"

„Znao sam da je tvoja majka *intrigante* kada sam se njome oženio", režao je njen otac, prilazeći nekoliko koraka. „*Élégante*, da nazovemo stvari pravim imenom. Ćerka vojvode koja je bila dovoljno luda da se proda za mali smaragd."

Jasmin je osetila kako joj se bes spušta niz kičmu. „Vređate *ma mère*!" I onda je zaćutala. Može li naglas izgovoriti da njen otac svoju titulu duguje majčinoj *affaire* sa Napoleonom – koja je počela tim smaragdom?

Ne.

„Znao sam ko je tvoja majka kada sam se oženio njome", rekao je vojvoda, ignorišući njenu izjavu. „Iskreno, ko može reći *non* jednom caru! Sam bog zna da je tvoja majka bila samo jedna od mnogih žena. Ali očekivao sam više od svoje ćerke. Kakav sam ja *imbécile*!" Cimnuo je glavom ka vratima. „*Vite!* Ne želim da mi se konji smrzavaju."

Jasmin su letele misli po glavi. „Kako ste me pronašli? Ali, ne, ne mogu poći s vama. Udata sam!"

Usna mu se izvila u osmeh. „Osramoćena si, a ne udata. Za ime boga, Jasmin, zar ti niko nije rekao da je Ipolit Šarl lovac na zlato?“

Jasmin je zinula od čuda. „Ne“, iscedila je reč iz grla.

„To je opšte poznato.“

„Sa mnom niko ne želi da tračari“, tupo je rekla Jasmin. „Zbog… zbog *maman*.“

Učinilo joj se da je naznaka saosećanja omekšala očevo lice. „Tvoj takozvani muž došao je u našu kuću i obavestio nas da te je ’imao’ nedelju dana i da ti veruješ da si mu žena.“

Jasmin se iz grudi oteo jecaj. „Ne!“

„U stvari, oženiće se tobom samo ako mu damo imanje Kasan. Svakako se nećemo odreći imanja koje je tvoja majka *zaradila* od cara.“ Vojvoda je zlobno naglasio reč „zaradila“.

„Ipolit me voli!“, povikala je Jasmin. „To ne može biti istina!“

Otac joj se grohotom nasmejao. „Krivim tvoju majku što te nije bolje pazila.“

U grlu joj je zastao jecaj. „Ne može biti! Ali šta – šta ću sad?“

„Doći ćeš kući. Ukoliko si trudna, obećavam ti sledeće: primoraću tog bezočnika da te oženi i zariću mu nož u leđa čim se završi ceremonija venčanja.“

Njenom dragom, zgodnom Ipolitu. „Ne!“

„To je u božjim rukama. Pretpostavljam da nije koristio kondom?“

Jasmin nije imala pojma o čemu priča njen otac. Suze su joj se slivale niz lice, a srce joj se razbilo u hiljadu komadića.

U godinama koje su usledile, uvek je imala problema da se priseti narednih nekoliko meseci. Jasmin je verovala u svaki Ipolitov šapatom izgovoreni kompliment i obmanjujuće obećanje. Bez njega joj je svet delovao kao bez vazduha i svetlosti.

Molila se za bebu, kako bi imala nešto njegovo, a kada je dobila ciklus, srce joj se ponovo slomilo. Utroba, kosti i srce bili su joj šuplji i prazni. Bolni.

Tračerske kolumne su svakodnevno detaljno pisale o Ipolitovim nepodopštinama na dvoru; sa gustim crnim brkovima i izuzetnim osećajem za oblačenje, bio je miljenik carice Žozefine.

I kad god bi Jasmin pomislila na njega, osetila je kamen u stomaku. Lažni brak ju je naučio mnogo toga o okrutnosti i poniženju, a dodatne lekcije dobijala je u retkim prilikama u kojima bi izašla iz kuće u majčinoj pratnji. Niko se nije usuđivao da ignoriše *vojvotkinju*, ali njihovi brutalni komentari o beščašću njene kćeri uvek su bili razgovetni.

Donekle iznenadivši samu sebe, nastavila je da živi, bez obzira na slomljeno srce.

Trebalo joj je vremena, čak čitavih godinu dana, ali Jasmin je zaključila da ona nije loša osoba zato što ju je neko prevario. Ipolit je loša osoba. Ona je samo bila glupa da se zaljubi. Da mu se tako radosno baci u naručje.

Nakon dve godine vratila se na dvor, visoko podignute glave. Dotad joj se kamen iz stomaka premestio na srce i osećala se zaštićeno od bilo kakve druge opasnosti. Burna osećanja koja prate ljubav nisu bila za nju.

Prve večeri njenog povratka u palatu, Ipolit Šarl došetao je do nje i poljubio joj ruku. „Tako izuzetan anđeo mogao bi muškarca poput mene navesti da razmisli o braku." Taj grozni muškarac joj se osmehnuo.

Podrugljivo se nasmejala, znajući da je ceo dvor fascinirano sluša. „Onda dozvolite anđelu, gospodine, da vas uveri da raj verovatno neće biti vaše krajnje konačište."

Prvo poglavlje

Devet godina kasnije
Ulica Klaridžis 26
Godišnji bal lorda Vilbrahama Budla
23. mart 1816.

Džajls Renvik, erl od Lilforda, više od decenije je zgroženo posmatrao svoje poznanike kako podležu pohotnim impulsima koji im u život unose haos, ako ne i katastrofu. Sa trideset i dve godine, bio je ponosan na lični život koji je vodio podjednako disciplinovano kao i svoje imanje. Nikad nije napravio budalu od sebe zbog neke žene.

Sve do sad.

Ledi Jasmin Renije nije bila dostojna njegove pažnje u svakom smislu: ni kao potencijalna žena, ni kao ljubavnica – bila je dama! – ni kao prijateljica, jer se uopšte nisu sviđali jedno drugom.

A opet, krv mu je ključala dok je čekao na prvi valcer, koji mu je obećala. U međuvremenu, dama je živahno plesala seoski ples s Edvinom Tjuringom.

Otmeno društvo znalo je da je odbila Tjuringovu bračnu ponudu, kao i bračne ponude bar još osmorice muškaraca. Nije li Šekspirova Julija opisala Romea kao pticu sa uzicom oko noge?

Druge dame su oslobađale odbijene udvarače kako bi mogli zavoditi druge žene. Ledi Jasmin je bezočno držala svoje udvarače na uzici, gladne osmeha ili valcera. Užasno ga je nerviralo što i sebe ubraja među njih – i donekle je osećao olakšanje što niko u Londonu nije shvatao da je tako… Očaran?

Ili bi mogao reći „pohotan"?

Bez obzira na tu opsesiju, Džajls od nje nikad ne bi mogao tražiti da bude njegova žena. Dekoltei na haljinama ledi Jasmin bili su preduboki, a suknje su joj bile ovlažene kako bi se priljubile uz, mora se priznati, divne butine. Volela je da ogovara – i da se kikoće. Smeškala se i flertovala sa svima, od novorođenčadi do staraca koji su bili jednom nogom u grobu. Pričalo se da na balove nosi malu pljosku konjaka, tvrdeći da mrzi limunadu.

Nije bila dostojanstvena ni otmena, pa čak ni prava Britanka, budući da je odgojena u Francuskoj. A da se ne pominje činjenica da joj je majka bila jedna od Napoleonovih ljubavnica, što Jasmin nije ni pokušavala da sakrije.

Jedan od njenih najluckastijih udvarača napisao je sonet o tome kako joj je kosa boje jagorčevine, a oči ljubičaste poput sutona. Što se Džajlsa tiče, njena lepota nije bila važna, mada je uživao u njenom dubokom dekolteu koliko i svaki drugi muškarac. Ono što ga je privuklo bio je njen smeh, način na koji je tako spremno sa svima delila svoju radost.

A opet, bilo je nezamislivo da je zaprosi.

Tačka.

Dozvoljavao je sebi da s njom odigra po jedan ples svake večeri, uvek prvi valcer. Nakon toga se udvarao prikladnim, podesnim damama, prisiljavajući sebe da izbegava ledi Jasmin. Govorio je sebi kako traga za prikladnom suprugom, kao što su to običaj i tradicija nalagali.

Kada je konačno objavljen prvi valcer, Džajls joj je prišao, naklonio se i poljubio ruku u rukavici. Telo mu se potpuno opustilo kada ju je obuhvatio rukama i kad su zaplesali.

Odmah je počela neobuzdano da priča.

A kad nije brbljala!

„Vaša sestra pleše s lordom Peperom“, rekla mu je ledi Jasmin uz pogled pun očekivanja.

„Da?“

„To na papiru ne bi bio loš spoj, ali ne smete ignorisati njegovu sklonost ka konjskim trkama. On mora naći ženu s velikim mirazom.“

Ako je Džajls išta prezirao, onda su to bili tračevi. Ta vrsta ogovaranja razorila je njegovu porodicu i oterala oca u smrt, mada ledi Jasmin toga nije bila svesna, jer je odrastala u Francuskoj.

On je poslednja osoba koja bi nekog odbacila samo zbog dokonog torokanja.

„Ponovo me posmatrate mrkim pogledom“, primetila je. „Mislila sam da je on rezervisan samo za mene, ali sam nešto ranije videla da tako gledate i Fica.

Fic – to jest časni Ficgibon-Foli – bio je užasno iritantan muškarac. Na takav zaključak ni najmanje nije uticala činjenica da je na kladionici u *Vajts* klubu upravo on označen kao odličan kandidat da osvoji ruku ledi Jasmin.

„Više volim da sud o nekome donosim na osnovu njegovih zasluga, a ne dokonog tračarenja“, rekao je Džajls. „Imam visoko mišljenje o lordu Peperu.“ Mada, izuzev maglovitih uspomena s Itona, nije bogzna šta znao o tom mladiću. Peper nije preuzeo svoj mandat u Domu lordova, pa Džajls nije obraćao pažnju na njega.

„Odgovorni ste za dobrobit svoje sestre“, odgovorila je ledi Jasmin dok je lepršavo plesala. „Izabrali ste da je lično pratite na događaje, umesto da je predate u ruke neke pouzdane pratilje, što znači da *morate* obraćati pažnju na takve detalje.“

Sasvim predvidljivo, nervoza mu je prodrla u krvotok; to se dešavalo kad god bi njih dvoje razgovarali.

„A koji gospodin ne odlazi na trke u Donkasteru i Askotu?“, upitao je Džajls, podižući obrvu. „Niko ne dovodi u pitanje Peperov ugled u društvu.“

Obrve ledi Jasmin imale su savršen luk čak i kada bi se mrštila. Džajls je osetio ludački poriv da prstom pređe preko njih. Prstom koji bi se potom spustio na njene slatke rumene obraze, a potom joj pomazio usne.

Navodno je usne nasledila od oca Francuza, jer nijedna Engleskinja nije imala tako plišane usne, a kamoli ih neprestano izvijala u osmeh.

Trenutno se nije osmehivala. „Mislite na one koji dovode u pitanje moje mesto u otmenom društvu?“

„Ja…“

„Istina, činjenica da se moja majka ubraja među najdraže prijatelje cara sprečava je da se vrati u englesko društvo, u slučaju da tako nešto poželi.“ Ironija u glasu ledi Jasmin jasno je opisala majčina osećanja. „Međutim, moj deda, vojvoda od Portbeloua, svakodnevno me ubeđuje da Englezi ne zameraju deci grehe njihovih roditelja. Majka mi je dala jedan Napoleonov šešir i moj deda ga je nasadio na skelet koji drži u dnevnoj sobi. Za njega je povezanost naše porodice s njim tek šala.“

„Vi ste nesumnjivo dama“, rekao je Džajls. „Hteo sam da kažem da tračevi o konjskim trkama nisu dovoljan razlog da odbacim nekog udvarača moje sestre pre nego što ju je uopšte i zaprosio.“

„Dakle, ne smeta vam to što vaša mlađa sestra igra sa okorelim kockarom?“, upitala je. „*Meni* bi smetalo, da je to moja sestra. Ali da je ona *moja* sestra, imala bi pratilju.“

„Lidija ne želi pratilju“, rekao je Džajls.

Ona ga nije čula. „Nisam sigurna da sam to dobro rekla. ’Da je ona moja sestra’? Tako se kaže, zar ne? Jer, ledi Lidija ne bi nikako mogla biti moja sestra. ’Ako je moja sestra’? Ne, to ne zvuči kako treba.“

„Sve bolje govorite engleski“, rekao je Džajls. Istog trenutka se osetio kao snishodljivi magarac, jer je njeno znanje jezika bilo odlično.

Ledi Jasmin se nije uvredila. „Volela bih da to kažete mom dedi. Njegova milost me je jutros za doručkom dva puta ispravila.“ Zakolutala je očima. „Da me samo čuje sada, dok pričam kao da sam profesor na Oksfordu.“

Bližili su se dnu balske dvorane, pa ju je Džajls privukao bliže i počeo okretati ukrug. Ledi Jasmin je nastavila da priča, što je nije omelo da ga prati. „Hoću da kažem da je prirodno da vaša sestra odbije pratilju.“

„Zašto?“

Usne su joj se skupile. „Pretpostavljam da smatrate da čačkam svoja jaja, lorde Lilforde. Ali poznajem mlade žene.“

„Nisam siguran da znam na šta mislite kada pominjete svoja jaja.“ Džajls je duboko udahnuo, boreći se protiv činjenice da mu je penis reagovao na njen miris kao da… Metafore mu nisu išle od ruke. Možda mu se sva krv iz glave sjurila naniže.

Ledi Jasmin mu se vragolasto osmehnula i on ju je instinktivno ponovo privukao bliže sebi. „Američki sleng“, rekla mu je. „Čačkati jaja znači preterivati.“

Džajls je pročistio grlo. „Taj izraz se odnosi samo na muškarce koji preteruju.“

„Njegova jaja“, rekla je ledi Jasmin. „Na primer…“ Zastala je usred rečenice i ponovo skupila obrve. „Ne misli se na kokošku koja čuva svoja jaja u gnezdu?“

„Ne“, rekao je Džajls. „Mislim da pričamo o muškoj anatomiji.“ Mada nikad ranije s nekom mladom damom nije pričao o muškoj anatomiji.

„Sranje!“, rekla je uz očaravajući kikot.

Džajls je progutao knedlu. Žena koju je držao u naručju *bila* je dama. Situacija u kojoj je njena majka ne znači… Mada ledi Jasmin

očigledno nije bila smerna u striktnom smislu… Napad čiste požude pomutio mu je um.

„Fasciniraju me razlike između engleskog i američkog jezika", rekla je ledi Jasmin. „Ali stalno se saplićem o neprikladne reči. Engleski jezik ih je prepun, ima ih mnogo više od francuskog."

„Amerikanci i Britanci vole skaredne igre reči", složio se Džajls. Osmeh na njenom licu podstakao je u njemu želju da je ugrize. Poljubi. I jedno i drugo. Jedino objašnjenje bilo je da je poludeo. To se dešava sredovečnim muškarcima, mada, sa trideset i dve godine, još nije smatrao da se ubraja među njih.

„Da se vratimo temi: činjenica da vaša sestra ne želi pratilju samo je dokaz da joj je ona potrebna."

Džajls se namrštio. „Lidija je provela tri godine u školi gospođe Breton i gospođa Breton me je lično uveravala da je moja sestra primer odličnog ponašanja. Štaviše, rekla mi je da je moja sestra prirodna dama."

„Naravno da je to rekla", promrmljala je ledi Jasmin, kolutajući očima. „Pretpostavljam da je vaša sestra bila u najskupljim odajama u školi?"

„Jeste", potvrdio je Džajls.

„Pošto vam je to carski naplaćivala, gospođa Breton baš i nije mogla da vam kaže istinu, zar ne? Štaviše, sigurno se nada da ćete joj u budućnosti prepustiti i brigu o svojim ćerkama."

Namrštio se i mrko je pogledao. „Kakvu to 'istinu' pominjete? Opet neki tračevi?"

„Bože sačuvaj. Jasno ste mi rekli šta mislite", rekla je ledi Jasmin, bacajući pogled ka orkestru. „Ovaj valcer mora da je pri kraju."

Džajls je potplatio dirigenta orkestra da odsvira najduži valcer s repertoara, tako da je ignorisao njenu primedbu i okrenuo je još nekoliko puta ukrug kako bi im se butine dotakle. Bio je proklet osetljivim njuhom, pa mu je nos hitro dojavljivao ko se okupao pre bala

a ko ne. Čak i među onima koji jesu, bilo je onih čiji mu je parfem pekao nos, lebdeći oko njihovih tela poput oblaka.

Nasuprot tome, miris ledi Jasmin prianjao je na njenu kožu i mogao se osetiti samo tokom valcera. U nekom savršenom svetu, on bi je priljubio uza zid i ljubio sve dok ona ne bi…

Pročistio je grlo. „Smatrate da se moja sestra loše ponaša?“

Čak je i samom sebi zvučao neprijateljski nastrojeno.

„Ne kažem da je ledi Lidija razuzdana. Tek što je završila školu. Jednostavno vam kažem da je potpuno usredsređena isključivo na mladiće. Na primer, gde je ona sad?“

„Pleše sa…“

„Više ne.“

Drugo poglavlje

Sa dvadeset pet godina, Jasmin je sebe smatrala stručnjakom za onu posebnu vrstu poznatu pod imenom „džentlmeni". Kao i jato kokošaka, i oni su često kokodakali uglas. Kao i stado krava, mogli su se razvrstati po rasi ili nacionalnosti. Kao i porodica medveda, mogli su biti opasni.

Nikad ne treba da potcenite medveda – kao ni džentlmena.

Uzmimo za primer muža njene najbolje prijateljice Klio, Džejka Astora Adisona. Kada bi pogledao Klio, bio bi to blagoteleći pogled pun ljubavi. Objavljivao je svoja osećanja celom svetu. Došao je iz Amerike, zemlje koja je bila poznata po krdima grubo isklesane gospode. I, povrh svega, bio je opasan. Kada bi on išao ulicama Londona, ljudi su mu se instinktivno sklanjali sa puta.

Džajls Renvik, erl od Lilforda, bio je samoprekoran, uštogljen i dosadan. Odlično se uklapao među jato britanskih aristokrata. Istina, bio je lepši od prosečnog engleskog džentlmena, imajući u vidu svetloplavu kosu i oči koje su pod svetlošću sveća imale srebrnasti sjaj, ali dešava se da povremeno vidite neku naročito zgodnu junicu rase Hereford. Ipak, iznutra je bio izuzetno čvrst, a hladnokrvan pogled mu je bio moćan i zračio privilegijom, ali i unutrašnjom snagom.

Mada, on *njoj* nije delovao opasno zbog toga.